ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **M. L.,** zastoupen Mgr. Oksanou Rizak, advokátkou se sídlem 28. pluku 128/12, Praha 10, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2018, č. j. 13 A 19/2018 - 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

## Odůvodnění:

### I.

[1] Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 5. 2016, č. j. KRPA-204101-19/ČJ-2016-000022, bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 2. 2018, č. j. CPR-16417-28/ČJ-2016-930310-V238, bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

### II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze. Městský soud žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Nepřisvědčil žalobní námitce, že ve správním řízení došlo k porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád"). Žalovaný umožnil žalobci uplatnit právo ve smyslu uvedeného ustanovení, přičemž žalobce neunesl důkazní břemeno stran toho, že žádal o stanovené nové lhůty pro seznámení se s podklady rozhodnutí. Městský soud neshledal důvodné ani námitky poukazující na nepřiměřenost doby vyhoštění.

## III.

[4] Proti citovanému rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel") v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s."). Podle stěžovatele byl porušen § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgán rozhodl, aniž by stěžovateli umožnil realizovat právo seznámit se s podklady rozhodnutí. Dále brojil proti závěru soudu o přiměřenosti délky doby vyhoštění. Bylo nutno zohlednit i absenci stěžovatelova úmyslu setrvat na území ČR bez oprávnění a dále skutečnost, že stěžovatel poskytl součinnost správnímu orgánu, když neprodleně po zadržení předložil cestovní doklad. Podáním ze dne 18. 7. 2018, doručeným soudu téhož dne, pak stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

## IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem městského soudu. Navrhl kasační stížnost zamítnout.

## V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[9] Zdejší soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že *„odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví,*

*z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*". Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*". Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*"

[10] Kasační soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku městského soudu jednoznačně vyplývají důvody, které soud vedly k zamítnutí žaloby. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.). Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35). Takovou vadou však napadený rozsudek netrpí a Nejvyšší správní soud mohl přistoupit k jeho věcnému přezkumu.

[11] Stěžovatel namítal porušení § 36 odst. 3 správního řádu ze strany žalovaného.

[12] Podle § 36 odst. 3 správního řádu: „*Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*"

[13] Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný dal stěžovateli možnost uplatnit práva ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu (viz vyrozumění žalovaného ze dne 27. 12. 2017, č. j. CPR-16417-27/ČJ-2016-930310-V238, které bylo dne 27. 12. 2017 doručeno právní zástupkyni stěžovatele, která jej zastupuje i v řízení o kasační stížnosti). Tímto vyrozuměním byl stěžovatel zpraven o možnosti uplatnit práva ve smyslu § 36 správního

řádu. Žalovaný jej mj. informoval o tom, že do správního spisu může před vydáním rozhodnutí nahlédnout ve dnech 3. 1. 2018 až 9. 1. 2018.

[14] Stěžovatel přitom ani v řízení o kasační stížnosti relevantně nedokládá (a ani ve správním spisu k tomu není žádný podklad), že by uvedená právní zástupkyně kontaktovala správní orgán s tím, že požaduje stanovení nového termínu pro realizaci práva ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel kasačnímu soudu nenavrhoval v tomto smyslu ani další dokazování. Jeho argumentace tak zůstala v rovině pouhého (neprokázaného) tvrzení. Ostatně stěžovatel ani netvrdí, se kterým podkladem majícím relevanci pro danou věc se nemohl seznámit. V této souvislosti lze akcentovat, že nikoliv každé porušení § 36 odst. 3 správního řádu vyvolává nutnost zrušení správního rozhodnutí (podpůrně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, č. 2073/2010 Sb. NSS, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 - 28, ze dne 28. 6. 2005, č. j. 8 As 3/2005 - 86, ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 54/2008 - 80, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 6 As 16/2008 - 90, ze dne 23. 3. 2011, č. j. 8 As 40/2010 - 59 atp.). Námitkám poukazujícím na porušení § 36 odst. 3 správního řádu tedy Nejvyšší správní soud nepřisvědčil a plně se ztotožnil s městským soudem.
[15] Stěžovatel dále vytýkal městskému soudu, že neshledal stanovenou dobu vyhoštění jako nepřiměřenou.

[16] Nejvyšší správní soud připomíná, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 28. 5. 2016 bylo stěžovateli uloženo vyhoštění na dobu 18 měsíců, tedy v polovině maximální zákonem stanovené délky vyhoštění.

[17] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, že dobu 18 měsíců, na kterou bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, lze považovat za přiměřenou, a to již s ohledem na délku doby, po kterou stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně. Pokud pak stěžovatel tvrdil, že bylo nutno zohlednit jeho úmysl, že nechtěl setrvat na území ČR bez oprávnění, konstatuje soud, že ze správního spisu takový úmysl dovodit nelze. Již z protokolu sepsaného se stěžovatelem po jeho zajištění vyplývá, že stěžovatel si byl vědom toho, že pobývá na území České republiky nelegálně; pobyt si však nelegalizoval, ani z území České republiky neodcestoval. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, proč by nepřiměřenost vyhoštění měl vyvolávat stěžovatelem akcentovaný fakt, že předložil cestovní dokladu na výzvu policie (nadto poté, co stěžovatel poprvé policii sdělil, že cestovní doklad nemá).

[18] Rovněž tak dobu 30 dnů k vycestování nelze považovat na nepřiměřenou. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců může být stanovena doba k vycestování v rozmezí 7 až 60 dnů. Správní orgán stanovil dobu k vycestování v polovině maximální zákonné délky a řádně odůvodnil, proč tak učinil. Mj. uvedl, že zohlednil fakt, že stěžovatel vlastní cestovní doklad, přičemž zohlednil i dobu nutnou k vyřízení veškerých náležitostí spojených s opuštěním České republiky, vč. vyřízení všech osobních záležitostí.

[19] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů a městského soudu ani žádnou další vadu či nezákonnost, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Jejich rozhodnutí mají oporu v právní úpravě, a soud na ně proto v podrobnostech odkazuje.

[20] Na základě všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[21] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a učinění dalších nezbytných úkonů nutných pro rozhodnutí.

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu